

仮面山荘殺人事件

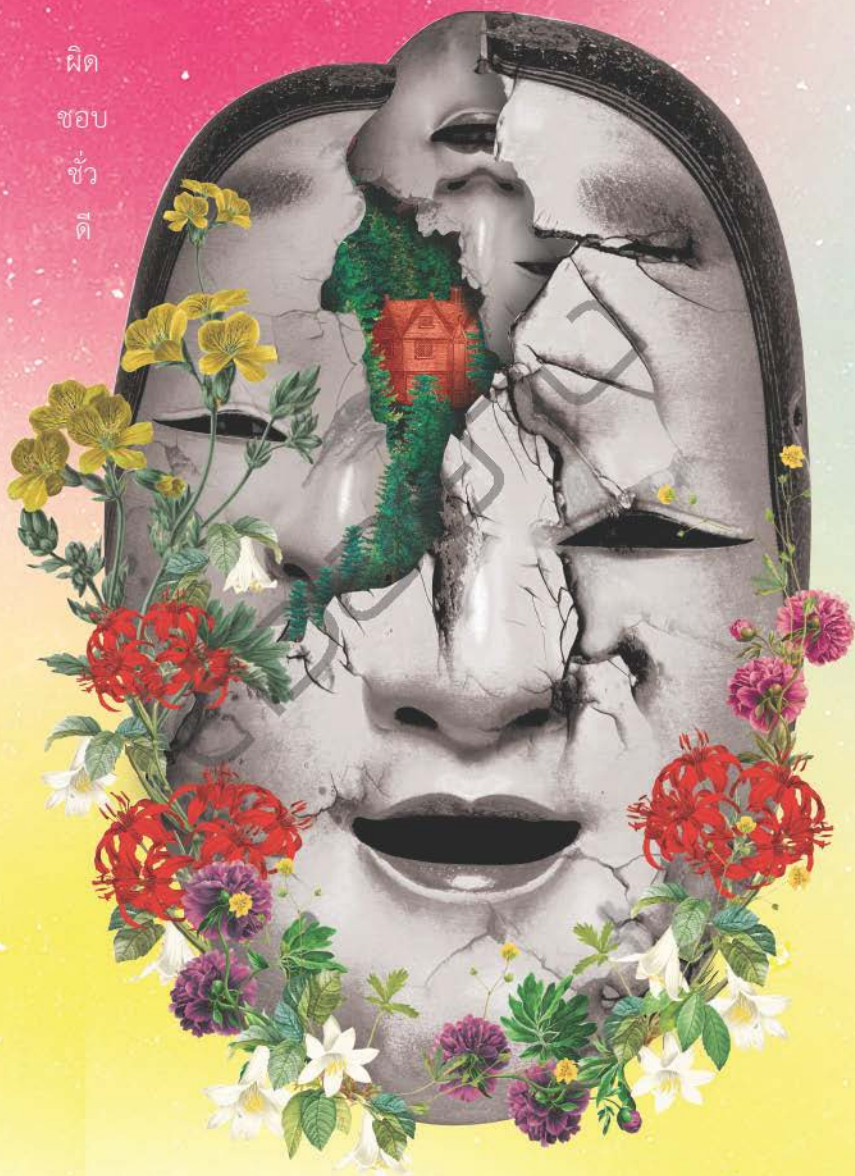
ฆาตกรรมบ้านพักหน้ากากมนุษย์

ผู้คิด

เรียบเรียง

ผู้แปล

ด.

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
เกวลิน ลิขิตวิทยาวัณณ์ แปล

ฆาตกรรมบ้านพักหน้ากากมนุษย์
仮面山荘殺人事件

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
เกวลิน ลิขิตวิทย์กุลณี แปล

ฆาตกรรมบ้านพักหน้ากากมนุษย์ 仮面山荘殺人事件

ฮิงาชิโนะ เคโกะ เขียน

เกวลิน ลิขิตวิทยายุฒิ แปล

KAMEN SANSOU SATSUJIN JIKEN

Copyright © 1995 written in Exhibit A Keigo Higashino

All rights reserved.

First published in Japan in 1995 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd.

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไคฟูกุ บริษัท ปู้ด ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0696-7

ฮิงาชิโนะ, เคโกะ.

ฆาตกรรมบ้านพักหน้ากากมนุษย์ - กรุงเทพฯ : ปู้ด ไทม์, 2566.

216 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. เกวลิน ลิขิตวิทยายุฒิ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0696-7

ประธานกรรมการบริหาร
กรรมการผู้จัดการ
ที่ปรึกษา
บรรณาธิการบริหาร
บรรณาธิการต้นฉบับแปล
บรรณาธิการเล่ม
ออกแบบปกฉบับภาษาไทย
ศิลปกรรม
พิสูจน์อักษร
ฝ่ายการตลาด
ฝ่ายขาย

จินตนา เอลิมชัยกิจ
อลีน เอลิมชัยกิจ
ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ
วรุฒม์ ทองเชื้อ
ชลภา เจริญวิริยะกุล
กมลรัตน์ บัวเนียม, ปิยะวัฒน์ หงส์พนัส
cerebrum_art.original
ยุพา แจ่มสุข
ณัฐณิชา โอทองคำ
อัศคนัฐ ชูมนม, กฤษณ์ ลิ่มบุญกุล, อมิตา บุญทรัพย์
มนัญชยา ศิริวงษ์

บทนำ

มันคือความใฝ่ฝันตั้งแต่เด็กนะ โทโมมิบอก เวลาพูดเรื่องนี้ดวงตาของเธอเปล่งประกายกว่าปกติ

“ผมไม่ว่าอะไรหรอก ทำอย่างที่คุณอยากทำเถอะ”

ครั้งแรกที่ คาซึมะ ทาคายูกิ ได้ฟังเรื่องนี้จากเธอ เขาบอกว่าไม่ขัดข้องอะไร โทโมมิประสานมือตรงหน้าอกแล้วร้องดีใจว่า เย้ ดีจัง

เรื่องที่ว่าเป็นงานแต่งงาน

พ่อแม่ของทั้งสองฝ่ายยอมรับการแต่งงานของทั้งคู่ แล้วบอกให้ทั้งสองคนปรึกษาและตัดสินใจเกี่ยวกับงานแต่งงานกันเอง

ฝั่งพ่อแม่ของโทโมมิมีความเห็นให้แต่งงานฤดูใบไม้ร่วงปีหน้าและทาคายูกิเองก็คิดว่าประมาณช่วงนั้น มีเวลาเหลือสบายๆ ประมาณหนึ่งปีก็คงกำลังดี แต่โทโมมิคัดค้าน

“เรารอมานานแล้วนะ”

เธอยืนยันจะจัดงานแต่งงานในฤดูใบไม้ผลิ

จริงๆ ทาคายูกิไม่มีเหตุผลอะไรจะแย้ง

“แต่อีกแค่ครึ่งปีก็ฤดูใบไม้ผลิแล้วนะ ตอนนี้ไม่น่าจะหาสถานที่จัดงานได้ทัน ผมเคยได้ยินจากเพื่อนว่าอย่างช้าก็ต้องจองล่วงหน้าก่อนหนึ่งปี”

เขาหยิบยกปัญหาตามความเป็นจริงขึ้นมา

“นั่นเพราะพยายามจะจัดในโรงแรมใหญ่ๆ ต่างหาก” โทโมมิพูด

“จะใหญ่หรือเล็กก็เหมือนกันนั่นละ อีกอย่างถ้าไม่เตรียมการแสดงไว้ก็จะดูเสียมารยาทกับแขกที่มาไม่ใช่หรอ ฝั่งผมไม่เป็นไรหรอก แต่พ่อ

ของคุณมีสถานะทางสังคมอยู่นะ”

“สถานะทางสังคมอะไรนั่น ฉันเกลียดที่สุดเลย”

ว่าแล้วโทมิมิกียิ้มออกมาอย่างเจ้าเล่ห์ ช้อนตามองทาคายุกิแล้ว
เกริ่นเข้าเรื่องว่า ที่จริงแล้วเธอมีแบบที่อยากทำอยู่

“อะไรกัน ถ้าอย่างนั้นกับบอกให้เร็วกว่านี้สิ”

ทาคายุกิยิ้มเผื่อน

ความต้องการของโทมิมิกิคือจัดงานแต่งงานใกล้บ้านพักตากอากาศ
ที่พ่อของเธอเป็นเจ้าของ ดูเหมือนว่าที่นั่นจะมีโบสถ์เล็กๆ สีขาว ห้อมล้อม
ไปด้วยดอกไม้

“ตอนเด็กๆ ฉันเคยเห็นคู่รักมาจัดงานแต่งงานที่นั่น มันไม่ได้หรูหรา
อะไร แต่เหมือนโลกในหนังสือภาพเลยละ”

ตอนนั้นเธอจึงตัดสินใจว่าตอนตัวเองแต่งงานจะจัดที่นั่นให้ได้

เมื่อทาคายุกิยินยอม โทมิมิกิก็เริ่มพูดเรื่องชุดแต่งงานที่เข้ากับโบสถ์
หลังนั้นจะเป็นแบบไหนราวกับเด็กสาวกำลังวาดฝัน

ทว่าเมื่อพูดไปได้สักพักเธอก็หลุบตาลงต่ำ เฮ้ยเสียเวลา

“เหมือนฝันจริงๆ ที่ได้คุยเรื่องแบบนี้ อย่าว่าแต่จัดงานที่โบสถ์เลย
ฉันเคยคิดมาตลอดว่าตัวเองคงไม่มีวันได้แต่งงาน”

“พูดอะไรนะ”

ทาคายุกิหัวเราะ แต่แววตาของโทมิมิกิจริงจัง

“พูดจริงนะ ฉันอาจมีชีวิตอยู่ไม่ถึงวันนี้ก็ได้”

แล้วเธอก็เอ่ยต่อว่า “เป็นเพราะคุณทาคายุกิอะ”

“พูดอะไรนะ”

เขาตอบออกไปเหมือนเมื่อครั้ง แต่ครั้งนี้ทาคายุกิไม่ได้หัวเราะ

ความฝันในวัยเด็กของโทมิมิกิทำท่าว่าจะเป็นจริงได้อย่างราบรื่น
โบสถ์เล็กๆ ไปถึงไม่สามารถจัดงานเลี้ยงแต่งงานเต็มรูปแบบและเชิญแขก
ในปริมาณมากได้ พวกเขาจึงเชิญเพียงญาติและเพื่อนสนิทเท่านั้น แต่พอ

ของโทโมมิยังต้องการให้จัดงานเลี้ยงอีกครั้งหลังจากกลับมาโตเกียว โทโมมิไม่เต็มใจนักแต่ทาคายุกิก็กล่อมจนเธอยอม

การเตรียมนานแต่งงานทั้งหมดทำกันเพียงแค่สองคน โดยเฉพาะโทโมมิตระเตรียมอย่างกระตือรือร้นโดยมีทาคายุกิเฝ้ามองอยู่ เธอจัดเตรียมแต่ละอย่างและไปประชุมกับทางโบสถ์ด้วยตัวเองเกือบทั้งหมด

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว อีกเพียงหนึ่งสัปดาห์ก็จะถึงงานแต่งงานทุกอย่างผ่านไปอย่างรวดเร็ว ถ้าเป็นเช่นนี้ไปเรื่อยๆ ทั้งสองคนคงเดินทางไปถึงปลายทางแห่งความสุข เพราะพวกเขาอยู่บนเส้นทางนั้นแล้ว แต่...

วันนั้นทาคายุกิไปทำงานตามปกติ เขาทำธุรกิจบริษัทโปรดักชันขนาดเล็ก งานส่วนใหญ่ของเขาในช่วงแรกคือการทำวีดิทัศน์ฝึกอบรมภายในองค์กรและวีดิโอเพื่อการศึกษา แต่ระยะหลังมานี้เขาเริ่มมีงานเกี่ยวกับวงการโทรทัศน์และดนตรีด้วย ถือว่าเป็นบริษัทหนึ่งที่ประสบความสำเร็จในวงการทีเดียว

โทรศัพท์สายนั้นเข้ามาระหว่างที่ทาคายุกิกำลังประชุมกับพนักงานอยู่ คนที่รับโทรศัพท์คือเด็กสาวที่มาทำงานพาร์ทไทม์

“คุณคาซิมะ โทรศัพท์ค่ะ จากคุณโมริซากิ คุณแม่ของคุณโทโมมิ”

“นั่นไงมาแล้ว” พนักงานคนหนึ่งพูด “เวลาแบบนี้พ่อแม่เจ้าสาวกระวนกระวายนะ”

ทาคายุกิรับหูโทรศัพท์มา “คาซิมะครับ”

เขากลับไม่ได้ยินเสียงปลายสายตอบมาในทันที เขารู้สึกว่ามีความพยายามกลั่นอะไรบางอย่างไว้ ทาคายุกิรู้สึกได้ว่าสภาพจิตใจของอีกฝ่ายไม่ปกตินัก

“ฮัลโล มีอะไรเกิดขึ้นรีเบล่าครับ”

เมื่อทาคายุกิถามต่อ แม่ของโทโมมิก็ร้องไห้โฮออกมาเหมือนปลดปล่อยสิ่งที่เธออดกลั้นไว้ ระหว่างที่ร้องไห้เธอก็พูดออกมา

“คุณทาคายูกิ โทโมมิ... โทโมมิตายแล้ว เมื่อก็ตำรวจติดต่อมา...
บอกว่ารถเธอตกหน้าผา...”

หลังจากนั้นเธอก็เอาแต่ร้องไห้ ทาคายูกิถือหูโทรศัพท์ยืนนิ่งอยู่
อย่างนั้น

วันนั้นโทโมมิไปโบสถ์หลังที่ว่า เธอบอกว่ามีประชุมกับทางนั้น
เป็นครั้งสุดท้าย อุบัติเหตุเกิดขึ้นตอนเธอเดินทางกลับ ระหว่างเส้นทาง
ภูเขาคออกจากโบสถ์มุ่งหน้าไปยังทางขึ้นทางด่วน เธอหักพวงมาลัยไม่พ้น
พุ่งชนราวเหล็กกันถนนแล้วตกลงไป

ทาคายูกิเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้พนักงานของเขาฟังแล้วกระโจก
ออกจากออฟฟิศ เหล่าพนักงานพูดไม่ออกเลยสักคำ

มีผู้เห็นเหตุการณ์อุบัติเหตุนี้ จากเรื่องที่เขาล่า เขาเห็นเหมือนว่าเธอ
ไม่ได้หักพวงมาลัยไม่พ้น แต่ไม่คิดจะหักพวงมาลัยเลยเสียมากกว่า จากคำ
ให้การนี้ตำรวจท้องที่และตำรวจจราจรจึงสรุปว่ามีความเป็นไปได้สูงที่เธอ
จะขับรถกลับใน พวกเขาพิจารณาเรื่องการฆ่าตัวตายด้วย แต่ไม่มีใครคิด
ออกเลยว่าจะมีเหตุผลใดที่โทโมมิผู้กำลังจะแต่งงานในอีกหนึ่งอาทิตย์จะ
ฆ่าตัวตาย แน่แน่นอนว่าทาคายูกิเองก็คิดไม่ออกเช่นกัน

คืนก่อนพิธีศพทาคายูกิก็มัวหลงดำข่มโทษพ่อแม่ของโทโมมิ ที่เป็น
แบบนี้ก็เป็นเพราะเขาให้เธอทำทุกอย่างเอง เธอคงเหนื่อยมากจนทำให้เกิด
อุบัติเหตุ พ่อของโทโมมิตอบว่าทาคายูกิแล้วบอกด้วยน้ำเสียงมีดมนวว่า เขา
ไม่ควรคิดแบบนั้น ส่วนแม่ของโทโมมิก็ร้องไห้ไม่หยุด

ทาคายูกียังคงไม่เชื่อว่าเธอตายไปแล้ว แม้จะเห็นรูปถ่ายของโทโมมิ
ที่คาดด้วยริบบิ้นสีดำในงานศพ เขารู้สึกว่าพอตกกลางคืนเดียวเธอก็จะ
โทรศัพท์มาหาเขาอีก ช่วงนี้เธอโทรหาเขาทุกคืน

ข้างๆ รูปของเธอมียุติแต่งงานสีขาวที่เธอควรได้ใส่นี้นี่หลังจากนี้
แขวนอยู่ แม่ของโทโมมิคงเป็นคนจัดวางไว้

บทที่ 1 เปิดบ้าน

1

เขากระชับมือที่จับพวงมาลัยแน่น เหงื่อออกเต็มฝ่ามือขณะลดความเร็วลงพอที่จะเลี้ยวโค้งได้อย่างปลอดภัย

ทาคาซากิถอนหายใจออกมาโดยไม่ตั้งใจ

โค้งเมื่อก็คือโค้งเจ้าปัญหา มันไม่ได้หักศอกมาก แต่เพราะเพิ่งเกิดเรื่องขึ้นเขาจึงต้องระมัดระวัง

โทโมมิเสียชีวิตไปได้สามเดือนแล้ว ช่วงฤดูฝนสิ้นสุดลงและแสงแดดส่องแรงอย่างต่อเนื่องในทุกวัน

เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว มิริซากิ โนบุฮิโกะ พ่อของโทโมมิเอ่ยปากชวนเขาให้มาที่บ้านพักตากอากาศ ทุกฤดูร้อนครอบครัวมิริซากิจะมาเที่ยวพักร้อนที่บ้านพักตากอากาศแห่งนี้สองสามวัน ปีนี้ทาคาซากิก็ควรมาด้วยในฐานะสามีของโทโมมิ

“ปีนี้ก็จะไม่ไปกัน แต่รู้สึกเหมือนว่าโทโมมิรออยู่นะ เธอคงรู้สึกตลกที่ฉันพูดอะไรแปลกๆ แบบนี้”

ตอนเผชิญหน้ากันที่ห้องรับแขกบ้านมิริซากิโนบุฮิโกะมีสีหน้าเหงาหงอยและยิ้มอย่างเขินอาย

“ยินดีไปด้วยครับ” ทาคาซากิตอบ

แม้โทโมมิจะเสียชีวิตไปแล้ว แต่ทาคาซากิก็ไม่ได้ตัดสายสัมพันธ์กับ

ครอบครัวโมริซากิ เขาถูกชวนไปกินข้าวด้วยบ่อยครั้ง ทาคายุกิจึงแวะไปเยี่ยมที่บ้านอยู่เป็นประจำ พ่อแม่ของโทโมมิ โดยเฉพาะฮัตสึโกะผู้เป็นแม่มักจะเห็นเขาเป็นว่าที่ลูกเขยจนถึงตอนนี้

ทาคายุกิเองก็พอใจที่จะคบหากับพวกเขาต่อ เพราะมันเป็นผลดีต่อการทำงานของเขาดูด้วย แม้โมริซากิ โนบุฮิโกะ จะเป็นนักธุรกิจผู้บริหารบริษัทผลิตยา แต่เขามีความสนใจอย่างลึกซึ้งในศิลปะการแสดงและวัฒนธรรม และมีเส้นสายในวงการเหล่านั้นด้วย อันที่จริงแล้วที่บริษัทของทาคายุกิก้าวหน้าไปได้ด้วยดีในระยนี้ก็มีโนบุฮิโกะหนุนหลังอยู่

ดังนั้นหากพวกเขาได้แต่งงานกันโดยไม่เกิดอะไรขึ้นกับโทโมมิเสียก่อน อนาคตของทาคายุกิย่อมรุ่งเรืองมั่นคงอย่างแน่นอน

ไม่สิ...

ทาคายุกิสายหัวน้อยๆ โดยยังคงมองไปนอกกระจกหน้า เขานึกขึ้นได้ว่าเขาสบายกับตัวเองไว้ว่าจะไม่คิดเรื่องนี้โดยเด็ดขาด

เขาขับรถมุ่งหน้าขึ้นเนินคดเคี้ยวมากมายต่อไปเรื่อยๆ สุดท้ายเมื่อลงเนินที่มีความยาวมากกว่าเนินอื่นๆ ทะเลสาบก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า ทาคายุกิหักพวงมาลัยไปทางซ้าย ขับผ่านถนนสายเล็กเลียบทะเลสาบ เขามาที่นั่นบ่อยครั้งไม่ถ้วนตั้งแต่ตัดสินใจว่าจะจัดงานแต่งงานที่นี่ โทโมมินั่งบนที่นั่งข้างคนขับและเล่าความฝันเกี่ยวกับชีวิตใหม่อยู่เสมอ แต่วันนี้มีเขาคนเดียว

ฝั่งขวาของถนนมีถนนเล็กๆ หลายเส้นแตกออกเหมือนกิ่งไม้ ทาคายุกิขับผ่านร้านอาหารที่คุ้นเคยแล้วเลี้ยวเข้าไปในถนนเส้นหนึ่งในนั้น

บ้านพักตากอากาศหลังเล็กตั้งเรียงรายอยู่บนถนนเส้นนั้น ขับต่อมาเรื่อยๆ ก็จะเห็นบ้านหุบเขาใหญ่โตสะดุดตาและมีสวนกว้างขวาง แม้สถานที่เช่นนี้ก็ยังมีชนชั้น และที่สุดทางของถนนปรากฏสิ่งก่อสร้างสไตล์ตะวันตกขนาดใหญ่โดดเด่นตั้งอยู่

เมื่อขับรถเข้าไปในสวนที่ล้อมรอบด้วยรั้วเหล็กก็เห็นมีรถอีกสองคัน

จอดไว้อยู่ก่อนแล้ว

ทาคายุกิถือสัมภาระของเขาก้าวลงจากรถ

“เฮ้”

มีเสียงทักจากเหนือศีรษะเขา เมื่อมองขึ้นไปก็เห็น โมริซากิ โทชิอากิ โนมัตว์ออกมาจากหน้าต่าง โทชิอากิเป็นคนที่เกือบจะได้เป็นพี่ชายของทาคายุกิ เขาคือพี่ชายของโทโมมินั่นเอง

“สวัสดีครับ คนอื่นๆ ล่ะครับ”

“พวกพ่อกออกไปเดินเล่นนะ ส่วนคนอื่นยังมาไม่ถึง”

“แต่ว่ามีรถสองคันนี่ครับ”

โนบุฮิโกะและฮัตสึโกะภรรยาของเขาขับรถไม่เป็นนี่ พวกคนขับรถมาด้วยหรือ

“อันนั้นรถของชิโมะโจนะ”

โทชิอากิชี้ไปทางรถคันเล็กกว่า

“ชิโมะโจ?”

“ไม่รู้จักสินะ เลขาฯ คนใหม่ล่ะ ไปเดินเล่นด้วยกันอยู่”

“หืม...”

เขาเพิ่งได้ยินเรื่องเลขาฯ คนใหม่เป็นครั้งแรก

“อย่ามัวยืนอยู่ตรงนั้น รีบเข้ามาเถอะ ไม่มีคนดื่มเหล้าด้วยเนี่ย ฉันเบื่อจะแย่อยู่แล้ว”

เมื่อโทชิอากิพูดอย่างนั้น ทาคายุกิก็คิดว่ากระป๋องแล้วมุ่งหน้าไปยังประตูทางเข้า หน้าทางเข้าคือประตูไม้บานใหญ่ พอมองขึ้นไปยังเหนือประตูทาคายุกิก็นึกประหลาดใจ เพราะเหนือบานประตูมีหน้ากากไม้แกะสลักติดอยู่ มันเป็นหน้ากากแกะสลักหยาบๆ ไม่ได้ลงสีอะไร แต่หางตาปิดขึ้นและปากยิ้มกว้างทำให้รู้สึกเหมือนมันมีพลังลึกลับบางอย่าง คงเป็นของประเภทเครื่องรางที่ซื้อมาเป็นของฝากตอนไปต่างประเทศละมัง โทโมมิเคยบอกว่าบางทีพ่อเธอก็ชอบซื้อของแปลกๆ มา

ทาคาญูกิจะสายตาจากหน้ากานั้นแล้วเปิดประตูออก ช่วงเวลานั้น เขารู้สึกมีบางสิ่งหรณี่ไม่ดีแวบเข้ามา แต่แน่นอนว่าไม่มีเหตุผลหรอก

เขาถอดรองเท้าแล้วเดินเข้าไป ตรงหน้าเป็นประตูกระจกอีกบานหนึ่ง การทำหน้าประตูบ้านเป็นประตูสองชั้นแบบนี้คงทำเพื่ออุดหนุนด้วย

เมื่อเข้าไปแล้วทางขวามือเป็นห้องนั่งเล่นเพดานสูงไปถึงชั้นบน อีกฝั่งหนึ่งของห้องนั่งเล่นเป็นระเบียงที่มองเห็นทะเลสาบ หากไปยืนตรงนั้น จะเห็นได้ว่าบ้านพักตากอากาศหลังนี้สร้างขึ้นริมทะเลสาบพอดี ที่ขั้บรถจากถนนเลียบทะเลสาบเข้ามาลึ่กเหมือนว่าที่นี้ตั้งอยู่ห่างจากทะเลสาบเป็นเพียงภาพลวงตาเท่านั้น

โทชิอากิลงบันไดด้านข้างมาทันที เขาใส่เสื้อยืดโปโลและกางเกงขาสั้น

“มาตี๋มกันสักแก้ว ขั้บรถมาจากโตเกียวคนเดียวคงเหนื่อยล่ะสิ”

เขาเข้าไปที่ห้องกินข้าวแล้วกลับมาพร้อมกับเบียร์กระป๋อง ในมือข้างละสองกระป๋อง จากนั้นเดินออกไปยังระเบียงที่มองเห็นทะเลสาบ ตรงนั้นมีโต๊ะและเก้าอี้ไม้สีขาวตั้งอยู่ โทชิอากินั่งลง ทาคาญูกิจึงนั่งลงฝั่งตรงข้ามกับเขา

โทชิอากิทำงานที่บริษัทของโนบุฮิโกะ แน่แน่นอนว่าเขาเป็นผู้บริหาร ได้ยินว่าเขาได้รับตำแหน่งเป็นถึงหัวหน้าฝ่ายทั้งๆ ที่เพิ่งจะอายุสามสิบกว่าๆ เท่านั้น

“นอกจากคนในครอบครัวโมริซากิแล้ว มีใครมาที่นี้อีกหรือครับ”

พอทาคาญูกิถาม โทชิอากิก็จิบเบียร์อีกหนึ่งแล้วตอบ

“คนแรกก็พ่อลูกชิโนะ รู้จักใช่ไหม”

“รู้จักครับ คุณโทโมมิแนะนำให้รู้จัก หลังจากนั้นได้เจอกันหลายครั้ง คุณชิโนะ คาซึมาสะ เป็นน้ำของคุณโทโมมิสินะครับ”

“น้องชายของแม่นะ นายก็ตี๋มด้วยสิ”

“ขอบคุณครับ” ทาคาญูกิเอื้อมมือไปหยิบเบียร์กระป๋อง มันเย็นจน

ปลายนิ้วของเขาเหมือนจะซา

“ทั้งภรรยาและลูกสาวเป็นคนสวยมากเลยนะครับ”

“อ้อ แต่คุณน้ำไม่ได้มาห rokok เหมือนจะมีธุระด่วนที่บ้านเกิดนะ”

“น่าเสียดายนะครับ”

พอลากายูกิพูด โทชิอากิก็ละริมฝีปากจากกระป๋องเบียร์แล้วยิ้ม

“ถ้าจะชื่นชมความงามล่ะก็ชมแค่ลูกสาวก็พอ ยูกิอะสวยขึ้นแล้วนะ”

“ครับ เธอเป็นคนสวยจริงๆ”

ลากายูกินึกถึงรูปร่างหน้าตาของยูกิอะแล้วออกความเห็นอย่างตรงไปตรงมา

“และคงไม่ใช่มาแทนคุณน้ำห rokok แต่ผู้ชายชื่อคิโตะคงมากับพ่อลูกจิโนะด้วยแน่ เขาเป็นหมอเจ้าของไข้ของน้ำนะ พ่อเองก็รับกวณเขาอยู่บ้าง”

“หมอเจ้าของไข้?”

“น้ำหัวใจไม่ค่อยดีนะ อิม แต่ก็ไม่ใช่แค่นั้นห rokok พ่อของผู้ชายคนนั้นเป็นลูกพี่ลูกน้องของแม่กับน้ำด้วย เพราะงั้นเขาก็เป็นลูกพี่ลูกน้องของฉันด้วย”

“อย่างนี้เอง งั้นคงไม่แปลกที่เขาจะมาด้วยสินะครับ”

เมื่อลากายูกิเอ่ยเช่นนั้น โทชิอากิก็หัวเราะออกมาเบาๆ อีกครั้ง

“คิโตะเขามีเหตุผลที่อยากมาให้ได้อยู่”

“อะไรห rokok ครับ”

ลากายูกิละริมฝีปากออกจากกระป๋อง

“เดี๋ยวนายก็รู้”

โทชิอากิติ่มเบียร์จนหมด บีบกระป๋องแล้วเปิดเบียร์กระป๋องที่สอง “คนที่มานอกเหนือจากนั้นก็ อางาวะ เคโกะ เพื่อนสนิทของโทโมมิ นายรู้จักใช่ไหม”

ลากายูกิพยักหน้า โทโมมิเคยแนะนำให้เขารู้จักเธอ โทโมมิบอกว่า เป็นเพื่อนคนสำคัญที่อยู่ด้วยกันมาตั้งแต่ ม.ปลาย เธอเป็นผู้หญิงเฉลียว

ฉลาดมากทีเดียว

“ที่มาก่อนคราวนี้รวมพวกเราอีกสองคนเข้าไปด้วยก็ทั้งหมดเก้าคน”
โทชิอากิเอ่ย

ไม่นานหลังจากนั้นพวกเขาก็ได้ยินเสียงจากหน้าประตู บานประตู
กระจกเปิดออก สามิภรรยาโมริซากิเดินเข้ามา เมื่อฮัตสึโกะเห็นทาคายุกิ
เธอก็เดินเข้ามาหาเขาด้วยสีหน้าอ่อนโยน ดูผ่อนคลาย

“โอ้ จู่ๆ ต้องมาอยู่เป็นเพื่อนโทชิอากิแบบนี้ น่าสงสารแย่”

“ไม่หรอกครับ ผมขับรถมาคอแห้งพอดี”

“เพราะสิ่งไหนถึงชวน อีกอย่างก็ต้องบอกข้อมูลพื้นฐานของคนที่จะ
มารวมตัวกันวันนี้ให้นายฟังด้วย”

โทชิอากิยิ้มน้อยๆ

“เรื่องนั้นไม่จำเป็นสักหน่อย มีแต่คนที่ทาคายุกิคงรู้จักดีอยู่แล้ว
ทั้งนั้น”

โนบุฮิโกะเดินเข้ามาเช่นกัน ช่างหลังเขามีหญิงสาวผมสั้นสไตล์
บอยอิซุปร่างสูงเดินตามมาด้วย ลักษณะเธอเหมือนคนที่จะแสดงบทผู้ชาย
ในคณะละครเวที¹ ทาคายุกิมองเธออย่างตกตะลึงอยู่ครู่หนึ่ง

“เพิ่งเคยเจอเธอเป็นครั้งแรกสินะ”

ดูเหมือนโนบุฮิโกะจะสังเกตเห็นสีหน้าของทาคายุกิ เขาบอก “นี่
ซิโมะจิ เรโกะคุง เป็นเลขาฯ ของฉันเอง”

“ฝากเนื้อฝากตัวด้วยค่ะ” หญิงสาวค่อมศีรษะให้ ทาคายุกิรีบค่อม
ตอบ ตอนได้ฟังจากโทชิอากิว่ามีเลขาฯ คนใหม่ เขาคิดว่าเป็นผู้ชายเสียอีก

“คุณทาคายุกิใช้ห้องสุดท้ายฝั่งตะวันออกนะคะ”

ฮัตสึโกะชี้ขึ้นไปตรงทางขึ้นบันไดมีราวจับยาวไปตามทางเดิน ส่วน
อีกฝั่งหนึ่งมีประตูห้องเรียงราย

¹ ทาคาระชิกะ (宝塚) คณะละครเวทีที่ใช้นักแสดงหญิงในการแสดงทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นบทผู้หญิง, ผู้ชาย, เด็ก, คนแก่ และตัวประกอบอื่นๆ

“ห้องที่โทโมมิเคยใช้นะ”

ฮัตสึโกะเอ่ยต่อด้วยเสียงซึ้งๆ ทาคายุกิพยักหน้าเสียๆ

“พวกคุณเคยมาสะสมข้าว้าง บอกว่าจะมาถึงตอนบ่ายแท้ๆ”

เหมือนว่าโนบุฮิโกะจะรู้สึกถึงบรรยากาศขึ้นๆ เขาจึงเผยหน้ามองนาฬิกาที่ติดอยู่บนผนังห้องนั่งเล่น เขื่อนาฬิกาบอกเวลาบ่ายสามโมงกว่า

“นานๆ จะได้ขับรถเที่ยวก็คงจะแฉะพักสบายๆ ระหว่างทางนั้นละฉันควรจะไปเตรียมมือเย็นได้แล้วสินะ”

“ฉันช่วยค่ะ”

ชิโมะโจ เรโกะ ตามหลังฮัตสึโกะที่มุ่งหน้าไปยังห้องครัว

“นั่นพวกเรามาแข่งกันดีไหม”

โนบุฮิโกะเข้าประจำที่ที่โต๊ะตัวเล็กซึ่งตั้งอยู่กลางพื้นที่ห้องนั่งเล่นบนโต๊ะมีกระดานหมากรุกวางเอาไว้ ส่วนตัวหมากรุกอยู่ในลิ้นชัก

“ไม่ดีกว่าครับ ผมขอตัวไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน”

ทาคายุกิปฏิเสธ ไข่ว่าเขาเล่นหมากรุกไม่เก่ง แต่เขารู้สึกอึดอัดเล็กน้อยถ้าจะเล่นกับโนบุฮิโกะ

“ฉันผมเล่นเอง”

โทชิอากิถือกระป๋องเบียร์แล้วยืนขึ้น

“ไม่ต้องยุ่งมือและห้ามโกงด้วยนะ”

“ฉันไม่จำเป็นต้องทำแบบนั้นเลยถ้าเล่นกับแก”

“หมายความว่าถ้าเล่นกับคนอื่นจะทำฉันหรือ”

“มันเป็นกลยุทธ์อย่างหนึ่งต่างหาก”

ทาคายุกิฟังบทสนทนาของพ่อลูกพลางหยิบกระป๋องของตัวเองเดินขึ้นบันได เขามองลงมายังห้องนั่งเล่นขณะเดินต่อไปตามทางเดิน สูดทางนั้นเป็นห้องที่เขาเข้าพัก

เขาคิดว่าห้องนี้น่าจะเต็มไปด้วยของที่ทำให้คิดถึงโทโมมิเสียอีก แต่ภายในห้องกลับจัดไว้อย่างเป็นระเบียบ สะอาดสะอ้าน ห้องอาบนํ้าอยู่ทาง

ซ้ายมือใกล้ทางเข้า ช้างหน้าต่างด้านในสุดมีเตียงและโต๊ะตัวเล็ก เขารู้สึก
ทั้งผิดหวังและโล่งใจในเวลาเดียวกัน เพราะเขาคงนอนไม่หลับหากต้องอยู่
ท่ามกลางความทรงจำของโทโมมิ

พอเปิดหน้าต่างมองลงไปเห็นถนนที่เขาเพิ่งขับรถผ่านมาได้ ถนน
แคบและคดเคี้ยวดูเหมือนนุ้ยักษ์นอนขวางป้าอยู่

เขาเห็นรถคันหนึ่งขับมาตามถนนเส้นนั้น เป็นรถสีดานีสีขาวที่เหมือน
เคยเห็นที่โหนดลักแห่ง

ทาคาอูกิเปลี่ยนชุดเป็นเสื้อยืดกางเกงยีนอย่างรวดเร็ว เขารู้สึกว่า
ผิวหน้าเหนอะหนะตั้งแต่เมื่อไหร่ก็เข้าไปล้างหน้าในห้องอาบน้ำก่อนเดิน
ออกจากห้อง

เขาออกมายังทางเดินในจังหวะที่ชิโนะ ยูกิเอะ กำลังคุยกับพวก
โทชิอากิและฮัตสึโกะอยู่ที่ห้องนั่งเล่นพอดี ผมสีน้ำตาลแดงราวเปลือก
เกาลัดสยายอยู่บนบ่าเสื้อสีขาวของเธอ

ขณะที่ทาคาอูกิเดินลงบันได ยูกิเอะได้ยื่นเสียงฝีเท้าเธอจึงหันหน้า
มา ริมฝีปากของเธอแยมออกเหมือนจะพูดว่าอ้าว

ทาคาอูกิเป็นผู้เอ่ยทัก “สวัสดีครับ”

“สวัสดีค่ะ มาถึงตั้งแต่เมื่อไรคะ”

“ไม่นานนี่เองครับ ผมเพิ่งไปเปลี่ยนเสื้อผ้ามา”

แล้วทาคาอูกิก็มองไปรอบๆ “คุณพ่อไปห้องน้ำหรือครับ”

“เปล่าจ๊ะ ค่ะ”

ฮัตสึโกะในชุดผ้ากันเปื้อนทำหน้าบูดบึ้ง

“เขาบอกว่ามีงานด่วนเข้ามาเลยมาไม่ได้ล่ะ ไม่รู้หรือว่างานอะไร
แต่เวลาแบบนี้ก็ให้คนอื่นทำแทนก็ได้”

“ทำอย่างนั้นไม่ได้ถึงเรียกว่าธุระด่วนนะ แคบอกว่าถ้าเสร็จแล้ว
จะรีบตามมาก็ดีแล้วนี่นา”

โนบุฮิโกะปลอบ

“นั่นคุณมาถึงที่นี่คนเดียวหรือครับ”

ทาคาอูกิถาม ยูกิเอะสายหน้าน้อยๆ

“เปล่าค่ะ คุณคิดจะช่วยขับรถให้ค่ะ”

หญิงสาวพูดจบก็มีเสียงเปิดปิดประตูกระจกดังขึ้นเบื้องหลังทาคาอูกิ เมื่อหันกลับไปก็เห็นชายคนหนึ่งยืนอยู่ เขาใส่เสื้อสูทเข้ารูปแม่ในฤดูร้อน เช่นนี้ ใบหน้าใหญ่เกินขนาดตัว ผิวขาว จมูกโต ส่วนตาและปากเล็ก ใบหน้าเหมือนนักแสดงในภาพยนตร์อุกิโยะเอะ² อายุเขาน่าจะประมาณ สามสิบกลางๆ

แม้โทชิอากิจะอธิบายให้ฟังแล้ว แต่เขาก็แนะนำคิโตะ โนบุโอะ ให้ทาคาอูกิได้รู้จักอีกครั้ง พ่อของคิโตะเป็นผู้บริหารโรงพยาบาล

“ผมเห็นคุณทาคาอูกิตอนานศพของคุณโทโมมิแล้ว คิดจะเข้าไป ทักทายอยู่แต่ดูเหมือนว่าคุณกำลังยุ่ง”

ลักษณะการพูดของคิโตะดูสุภาพ แต่ทาคาอูกิเห็นชัดว่าดวงตา ของเขากวาดมองตั้งแต่ล่างขึ้นบนอย่างรวดเร็วเหมือนประเมินคุณค่า คู่สนทนาอยู่

“ห้องของคุณยูกิเอะขึ้นบันไดไปอยู่ทางขวามือสุดนะ รู้ใช่ไหมจ๊ะ”

ยูกิเอะพยักหน้ารับคำที่ฮัตสึโกะบอกแล้วยกกระเป๋าขึ้น คิโตะรีบ เอื้อมมือออกมาอย่างรีบร้อน “เดี๋ยวผมถือให้”

“ไม่เป็นไร มันเบา”

ยูกิเอะบอกอย่างเฉยชาแล้วเดินขึ้นบันไดไปเสียๆ

“คุณโนบุโอะใช้ห้องที่สามจากทางซ้ายนะค่ะ”

ฮัตสึโกะเอ่ยเหมือนช่วยคิโตะที่ไม่รู้จะจัดการกับความเสียหน้าฮัตสึโกะ อย่างไร

“อ้อ ครับ” เขาตอบแล้วคว้ากระเป๋าตัวเองขึ้นมา

² 浮世絵 (Ukiyo-e) ภาพพิมพ์อุกิโยะเอะ ภาพพิมพ์ด้วยแม่พิมพ์ไม้ของญี่ปุ่น เกิดขึ้นและโด่งดังเป็นอย่างมาก ในยุคเอโดะ โดยมากเป็นภาพที่แสดงถึงชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีของชนชั้นกลางและความบันเทิงจรรมนัยในชีวิต ชาวเมืองยุคเอโดะ

เมื่อพวกยูกิเอะล้มสลายตาไปแล้ว อัตลีโกะก็กลับไปห้องครัว โนบูอิโกะและโทชิอากินั่งลงตรงหน้ากระดานหมากรุกอีกครั้ง ทาคายูกิหยิบเก้าอี้มาแล้วนั่งลงข้างพวกเขา

“เหลือแค่คุณองาวะแล้วสินะ”

โนบูอิโกะเอ่ยขึ้น ที่สลายตายังจับจ้องอยู่ที่กระดานหมากรุก

“เด็กคนนั้นเห็นบอกว่าจะมารถไฟนะ คงคิดจะนั่งรถบั๊สจากสถานีมาล่ะมัง”

“บอกแล้วว่าถ้าโทร.มาจะออกไปรับ”

โทชิอากิพูดจบกริ่งเสียงต่ำก็ดังขึ้น ทาคายูกิกวาดตามองในห้องสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น

“กริ่งน้ำประตุนะ” โนบูอิโกะบอก “พูดถึงก็มา สงสัยคุณองาวะมาถึงแล้วล่ะมัง”

“ผมออกไปรับเองครับ”

ทาคายูกิลุกขึ้น

เขาเปิดประตูกระจกแล้วเปิดประตูไม้ออกไป ทว่าคนที่ยืนอยู่ตรงนั้นกลับไม่ใช่องาวะ เคโกะ แต่เป็นนายตำรวจสองคนที่กำลังมองไปรอบๆ บ้านพักตากอากาศด้วยสายตาหวาดระแวง

“มีอะไรหรือครับ”

ทาคายูกิส่งเสียงทัก พวกตำรวจถึงสังเกตเห็นเขาในที่สุด

“คุณเป็นคนของบ้านพักตากอากาศนี้หรือครับ”

ชายสูงวัยกว่าจับตามองเขา

“ผมไม่ใช่เจ้าของหรือครับ แต่ผมพักอยู่ที่นี่”

“หรือครับ”

นายตำรวจพยักหน้า “ที่จริงแล้วผมมีเรื่องรบกวนถามสักหน่อยนะครับ”

“อะไรหรือครับ”

“คุณเห็นคนทำทางน่าสงสัยแถวนี้บ้างไหมครับ”

“คนทำทางน่าสงสัย ผู้ชายหรือครับ”

“ใช่ครับ ผู้ชาย” นายตำรวจคนหนุ่มตอบ

“อืม”

ทาคาอากิมองหน้านายตำรวจทั้งสองสลับไปมาแล้วเอียงคอ “ผมเพิ่งมาถึงเมื่อคืนนี้เอง ผมไม่ทราบหรอกครับ”

“คนอื่นที่พักอยู่ที่นี่มีใครบ้างครับ”

“นอกจากผมแล้วตอนนี้ก็มีอีกหกคนครับ”

“พวกเขามาถึงที่วันนี้เหมือนกันหรือครับ”

“ครับ”

พอทาคาอากิตอบ นายตำรวจก็เงียบแล้วเขามีอุบรูเวณคาง

“ขอโทษด้วยนะครับ เราขอสอบถามทุกคนด้วยได้ไหมครับ”

“ก็ได้อยู่หรือครับ...”

แต่ทาคาอากิไม่จำเป็นต้องไปตาม เพราะรู้ตัวอีกทีโนบุอิโกะและโทชิอากิก็อยู่ข้างหลังเขาแล้ว ทำทางจะได้ยินบทสนทนานั้นด้วย

“มีอะไรหรือครับ” โนบุอิโกะถาม

“ไม่ได้มีอะไรสำคัญหรอกครับ... แต่คุณเห็นผู้ชายทำทางมีพิรุณแถวนี้บ้างไหมครับ”

นายตำรวจวัยกลางคนทวนคำถามเดิมอีกครั้ง

“ผู้ชายทำทางมีพิรุณ เมื่อไหร่ผมกับภรรยาออกไปเดินเล่นมาแต่ไม่เห็นอะไรเป็นพิเศษเลยนะ”

“คนอื่นเพิ่งมาถึงบ้านพักนี้ ยังไม่ได้ออกไปไหนเลยแม้แต่ก้าวเดียวครับ”

โทชิอากิกล่าวเสริม นายตำรวจแลดูหมดหวัง

“ถ้าอย่างนั้นหากพบเห็นคนน่าสงสัย รบกวนติดต่อเราทันทีเลยได้ไหมครับ พวกผมอยู่ที่สถานีตำรวจท้องถิ่นที่ย้อนกลับออกทางถนน

เส้นนี้ครับ ทางเราจะไม่ทำอะไรบกวนพวกคุณเลย”

“เข้าใจแล้วครับ ขอขอบคุณมากครับ”

โนบูอิโกะ เอ่ยแล้วนายตำรวจทั้งสองก็เดินหายไปทางถนนตรงหน้า เมื่อกลับเข้าไปยังห้องนั่งเล่น ยูกิเอะก็ลงมาพอดี เธอถามว่าเกิดอะไรขึ้น ทาคายูกิจึงเล่าเรื่องตำรวจให้ฟัง

“เกิดอะไรขึ้นกันนะ”

ยูกิเอะมีสีหน้าเป็นกังวล

“คงพวกโรคจิตที่ก่อเหตุบ่อยๆ อะไรแบบนั้นมั้ง”

โทชิอากิเอ่ยเหมือนไม่มีอะไรแล้วนั่งลงหน้ากระดานหมากรุก

“น่ากังวลนะครับ ตอนกลางคืนต้องปิดประตูให้ดี”

คิโตะ โนบูอิโกะ ที่เปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้เอ่ยพลางลอบมองสี่ขาหน้าของยูกิเอะ

“แถวนี้เมื่อก่อนเป็นสถานที่ที่ไม่ต้องกังวลเรื่องพวกนี้แท้ๆ แต่ที่คุณภาพความเป็นอยู่แถวนี้คงแย่ลงละมั้ง”

โนบูอิโกะเอ่ยด้วยท่าทางทอดถอนใจพลางเดินมาก “แต่ถ้ามีคนนำสงฆ์ไปวนเวียนอยู่ก็เป็นห่วงคุณอวาระนะ ถ้าเธอโทรศัพท์มาตจนถึงสถานีรถไฟก็คงดี”

“อย่างเธอไม่เป็นอะไรหรอก”

โทชิอากิเอ่ยด้วยท่าทางมั่นใจแปลกๆ

และเป็นอย่างที่เขาคาด เพราะหลังจากนั้นประมาณสามสัปดาห์ที่อวาระ เคโกะ ก็เดินทางมาถึงโดยนั่งรถประจำทางมาจากสถานี

“ขอโทษด้วยนะคะที่มาสาย”

เคโกะก้มศีรษะ เธอแต่งตัวสบายๆ กางเกงยีนกับเสื้อเสดเตอร์สำหรับฤดูร้อนและแทบไม่แต่งหน้า ซึ่งทำให้ใบหน้าติดจะเย็นชาเล็กน้อยของเธอดูอ่อนโยนขึ้น ทาคายูกิจึงรู้สึกว่าเธอดูสมกับเป็นผู้หญิงมากกว่าตอนที่พบกันครั้งก่อนมาก

“พวกเรากำลังรอเธออยู่เลย นี่ คุณอาจมาได้แล้วนะ”

พอนินุฮิโกะเรียก พวกอัสตี้โกะที่อยู่ในครัวก็เดินออกมา ดูเหมือนว่ายูกิเอะเข้าไปช่วยอยู่ด้วย

“ยินดีต้อนรับจ้ะ คงเหนื่อยล่ะสิ” อัสตี้โกะยิ้มให้

“ไม่หอรอกะ ทุกคนทำทางสบายดีนะคะ”

เคโอะกวาดสายตาเร็วๆ แล้วหยุดที่ยูกิเอะ “คุณยูกิเอะ วันนี้คุณดูสวยเป็นพิเศษนะคะ”

“เอ๊ะ...”

แก้มของยูกิเอะระเื่อขึ้นก่อนก้มหน้าหลบ อาจเพราะจู่ๆ ถูกชมแบบไม่คาดคิด เคโอะมองเธอด้วยสายตาเฉียบคมอยู่ครู่หนึ่งแล้วเอ่ย

“กำลังเตรียมอาหารกันอยู่ใช่ไหมคะ เดี่ยวฉันช่วยคะ” เธอบอกอัสตี้โกะ

“โอ๊ย ไม่ต้องหอรอก ไปพักให้สบายเถอะ”

อัสตี้โกะโบกมือ แต่

“ไม่คะ ให้ฉันช่วยเถอะคะ”

เคโอะเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง “โทโมมิช่วยคุณป้าเสมอไม่ใช่หรือคะ วันนี้ฉันตั้งใจมาทำแทนโทโมมิคะ”

“คุณเคโอะ...”

“ให้เธอช่วยก็ได้นี่” นินุฮิโกะเอ่ย “จะให้คุณอาจมาร่วมวงพวกผู้ชายทางนี้คงเบื่อแย่”

“อืม... ฉันเดี๋ยวฉันไปหยิบผ้ากันเปื้อนมานะ”

“ไม่เป็นไรคะ ฉันเอามาด้วย”

เคโอะเปิดกระเป๋แล้วเอาผ้ากันเปื้อนลายสวยออกมา

หลังจากมองเธอเดินหายเข้าไปในครัวแล้ว พวกผู้ชายก็กลับมาที่กระดานหมากรุกอีกครั้ง

“เอาละ ในที่สุดนักแสดงก็มาครบแล้ว”

โนบุฮิโกะตอบเขา

2

มื้ออาหารเริ่มจากอาหารทานเล่นและไวน์ในแก้วของแต่ละคน อัสึโกะทำอาหารเก่ง ดังนั้นแม้โทโมมิจะถูกเลี้ยงดูมาแบบคนหนูแต่เธอก็จัดการได้ทุกอย่าง ทาคายุกินี้ก็ถึงรสชาติอาหารฝีมือโทโมมิที่เขาได้ลิ้มรสอยู่หลายครั้งขึ้นมา คงเพราะอาหารที่กินอยู่ขณะนี้รสชาติเดียวกับที่เธอทำ

หัวข้อพูดคุยบนโต๊ะกินข้าวคือนวนิยายของอาวาระ เคโกะ ที่เพิ่งตีพิมพ์ไปเมื่อวันก่อน ปีที่แล้วด้วยวัยเพียงยี่สิบสองปี เธอได้รับรางวัลนักเขียนหน้าใหม่จากนิตยสารนิยายฉบับหนึ่ง หลังจากนั้นเธอจึงลาออกจากบริษัทที่เพิ่งเข้าทำงานและทำงานเขียนเรื่อยมา

“อ่านนิยายของคุณอาวาระแล้วรู้สึกว่าเป็นคนมีความเข้าใจลึกซึ้ง เรื่องความรักจริงๆ เขียนออกมาได้ยังไงกันนะ”

โนบุฮิโกะผู้เปลี่ยนมาตีมิวสิกก็ค็อกเทลอย่างรวดเร็วถามด้วยสีหน้าอยากรู้ อยากเห็น

“เป็นจินตนาการเกือบทั้งหมดล่ะค่ะ ฉันแค่คิดขึ้นมาในหัวว่าถ้ามีความรักแบบนี้ก็คงดีนะ”

เคโกะตอบด้วยน้ำเสียงค่อนข้างถ่อมตัวมากทีเดียว

“ที่บอกว่าเกือบทั้งหมด หมายความว่าในนั้นก็มิใช่ประสบการณ์ตรงของตัวเองด้วยหรอกครับ”

ทาคายูกิลองถามออกไปอย่างจริงจังโดยไม่ทำที่เข้าหาหย

“ก็ไม่ถึงกับตรงเป๊ะทั้งหมดหรอกค่ะ แต่ก็ใช้ประสบการณ์เป็นพื้นฐานบ้าง แต่ก็แทบจะไม่มีเลยล่ะค่ะ จริงๆ”

“รู้สึกอยากลองอ่านประสบการณ์ความรักจริงๆ ของคุณอาจจะเหมือนกันนะเนี่ย”

โนบุฮิโกะพูดและบางคนหัวเราะออกมา

“แต่มันยอดเยี่ยมจริงๆ นะที่คุณเคโกะกลายเป็นนักเขียน เมื่อก่อนเรียนบัลเลต์กับโทโมมิอยู่แท้ๆ แต่คิดถูกจริงๆ ที่เรียนต่อมหาวิทยาลัย”

“เพราะฉันรู้แน่ๆ ว่าตัวเองไม่มีพรสวรรค์ด้านบัลเลต์ แต่ถึงอย่างนั้นก็ได้หมายความว่าตัวเองอยากจะทำอะไรนะละ เลยแค่เข้าเรียนมหาวิทยาลัยไปเฉยๆ”

ทันใดนั้นฮัตสึโกะก็หยุดมือที่ถือมีดกับส้อมไว้ เธอหันไปทางแจกันดอกไม้ที่วางประดับอยู่บนโต๊ะ

“ฉันก็ไม่รู้ว่าโทโมมิมีพรสวรรค์ด้านบัลเลต์หรือเปล่านะ ถ้าให้เธอเลิกเต้น หลากๆ อย่างอาจต่างออกไปก็ได้...”

คำพูดของเธอมีพลังมากพอให้ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ

“เวลาแบบนี้อย่าพูดเลย เราสัญญากันไว้แล้วว่าจะไม่พูดเรื่องอะไรที่ทำให้งานกร่อยนะ ทาคายูกิคงเองก็อยู่นี่”

โนบุฮิโกะพูด ฮัตสึโกะก้มหน้ายิ้มอย่างเหงาหงอย จากนั้นจึงเงยหน้าขึ้น

“ขอโทษด้วย อย่ารู้สึกแค้นไปเลยนะ”

เธอขอโทษทาคายูกิ เขาตอบว่าไม่เป็นไร

โนบุฮิโกะคงอยากเปลี่ยนบรรยากาศหนักอึ้งนั้น เขาจึงบอกทุกคนว่าเขาเตรียมเรือยนต์พร้อมออกใช้ในวันพรุ่งนี้และจะใช้มันเที่ยวชมทะเลสาบ

“เล่นสกีน้ำได้ไหมครับ”

คิโตะ โนบุโอะ ที่ชวนยูกิเอะซึ่งนั่งข้างๆ คอยตลอดฟังจะส่งเสียงดังพอให้ทุกคนได้ยิน “ผมเคยยืมเรือของเพื่อนไปเล่นอยู่บ้างนะครับ”

“ไม่ได้เตรียมสกีน้ำไว้นะ แต่จัดให้แล้วกันถ้าต้องการ ชิโมะโจคงจัดการได้ไหม”

“คิดว่าได้ค่ะ”

ทาคายุกิแปลกใจเล็กน้อยกับคำตอบอย่างว่าง่ายของชิโมะโจ เรโกะ เพราะหากถูกบอกให้เตรียมอุปกรณ์สกีน้ำอย่างจุลละหุกแบบนี้ เขาคิดว่าตัวเองคงไม่สามารถเตรียมได้แน่ คงเพราะอย่างนี้โนบุฮิโกะจึงจ้างเธอมาเป็นเลขาฯ คนใหม่

“แล้วเรื่องช่วยงานคุณพ่อเป็นยังไงบ้างครับ ก่อนหน้านี้ที่เคยถาม เห็นบอกว่าลำบากมากอยู่”

ทาคายุกิหันไปคุยกับยุกิเอะที่นั่งอยู่ข้างๆ โดยมีเพียงแค่มุมโต๊ะคั่น ก่อนหน้านี้เขาไม่มีโอกาสสักทีเพราะคิโตะที่นั่งอยู่อีกฝั่งหนึ่งของยุกิเอะ ไม่ยอมห่างจากเธอเลย

“ฉันคุ้นเคยกับงานขึ้นมากแล้วล่ะค่ะ งานที่ฉันทำก็แค่งานธุรการ ด้วย”

ยุกิเอะยังถือแก้วไวน์อยู่ขณะตอบอย่างเงินอวย ผิวขาวของเธอแดงระเรื่อขึ้นคงเพราะไวน์ขาว นัยน์ตาสีอ่อนตามธรรมชาติดูจางเล็กน้อย

“แต่เรื่องธุรกิจก็ยิ่งยากเหมือนเดิมค่ะ การแข่งขันดุเดือดขึ้นกว่าเมื่อก่อนด้วย”

“ผมก็พอได้ยินมาครับ”

ชิโนะ คาซึมาสะ พ่อของยุกิเอะทำธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา เน้นที่นักเรียนประถมและมัธยมต้น และได้รับความนิยมถึงขนาดมีนักเรียนเดินทางมาเรียนจากที่ไกลๆ แต่ช่วงหลังมานี้จำนวนนักเรียนลดลงอย่างเห็นได้ชัด ถึงอย่างนั้นคุณภาพของโรงเรียนกวดวิชานี้ก็ไม่ได้ลดลง เพียงแต่กระแสของโรงเรียนกวดวิชาที่ใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตเพิ่มมากขึ้นจนทำให้โรงเรียนกวดวิชาแบบเก่าเป็นที่สนใจน้อยลง

ดูเหมือนว่าโนบุฮิโกะซึ่งเป็นพี่เขยยินดีสนับสนุนด้านการเงินอยู่เสมอ คาซึมาสะนั้นแม้จะรู้สึกขอบคุณแต่ก็ปฏิเสธอย่างสุภาพเรื่อยมา

หลังจากเรียนจบมหาวิทยาลัย ยุกิเอะตัดสินใจช่วยงานโรงเรียน

กวดวิชาของพ่อแทนที่จะหางาน ดูเหมือนเพราะเธออยากช่วยพ่อเท่าที่
ทำได้นั่นเอง

“แล้วคุณพ่อบอกด้วยว่ามันลำบากเพราะจำนวนเด็กก็ลดลงนะค่ะ”

“ทำทางจะเป็นอย่างนั้นนะครับ ผมอ่านบทความที่เขียนว่าอัตรา
การเกิดลดลงทุกปี”

“เรื่องโรงเรียนกวดวิชาเหรอครับ”

คิโตะที่น่าจะคุยเรื่องกิจกรรมสันตนาการกับพวกโนบุฮิโกะอยู่ยืน
ใบหน้าใหญ่โตเกินตัวเข้ามาใกล้ยูกิเอะ

“ค่ะ” เธอพยักหน้าโดยไม่มองไปทางเขา

“โรงเรียนกวดวิชาเนี่ยนะ”

คิโตะทำหน้าบูดบึ้งเกินจริง “ให้ผมพูดมันก็ยังไม่วาย แต่ผมว่าคุณพ่อ
น่าจะเลิกทำไปดีกว่า ถ้าอยากจะทำต่อจริงๆ ก็ควรทำให้ใหญ่โตไปเลย ถ้า
ทำแบบนี้ต่อไป ธุรกิจมีแต่จะยิ่งแย่ลงเท่านั้น”

“แต่คุณพ่อพูดเสมอว่าโรงเรียนกวดวิชาแบบที่เราทำก็จำเป็นค่ะ”

ยูกิเอะพูดทั้งๆ ที่ยังคงไม่หันไปทางคิโตะเหมือนเดิม

“เน้นสร้างคนมากกว่าเทคนิคการสอนนะเหรอครับ แบบนั้นนี่ผมว่า
บรรดาพวกแม่ๆ คงไม่ค่อยตามหรอก”

เขาคำนแต่ขยับเข้าใกล้หญิงสาวมากขึ้นเรื่อยๆ ใกล้เกินไปจน
ทาคายุกิกังวลว่าน้ำลายของคิโตะจะกระเด็นตกลงไปในอาหารของเธอ
มากกว่าห่วงเรื่องเนื้อหาที่คุยกันเสียอีก

“นอกจากนี้” คิโตะดื่มน้ำแล้วยึดตัวขึ้นเล็กน้อยแล้วเอ่ยต่อ “ผม
ไม่เห็นด้วยเลยที่คุณยูกิเอะไม่หางานทำแล้วมาช่วยงานคุณพ่อ ก่อนหน้านั้น
ผมก็พูดไปแล้วว่า ถ้าจะทำงานคุณควรเข้าไปทำในวงการที่คุณไม่รู้จักเลย
จะดีกว่า”

“ฉันก็รู้สึกแบบนั้นบ้างเหมือนกันค่ะ...”

“ใช่ไหม ตอนนี้อย่างไรก็ไม่สายไปนะ อย่างเช่นมาทำงานให้โรงพยาบาล

ของผมก็ได้ละ”

ฝั่งหนึ่งของรุจุมุกใหญ่ๆ ของคิโตะกระตุก สรุปรวาคือสิ่งที่ชายคนนี้ต้องการพูด

“คะ แต่ฉันคิดว่าจะช่วยคุณพ่อไปอีกสักพักก่อน”

ยูกิเอะยืม ขยับเก้าอี้แล้วยืนขึ้น บอกว่าเธอจะไปช่วยอัตสึโกะที่หายไปเอาอาหารในครัว คิโตะทำหน้าผิตหวังเพราะสิ่งที่เขาเล็งจะพูดไว้ตั้งนานกลับถูกหลบหลีกไปได้ง่ายตาย

ขณะนั่งมองจุมุกโง่งของเขายู่ข้างๆ ทาคายุกิก็เข้าใจแล้วว่าที่โทชิอากิอธิบายว่า คิโตะมาที่นี่เพราะเขามีเหตุผลที่ยากมาเที่ยวพักผอนครั้งนี้ให้ได้ั้นหมายความว่าอย่างไร

ทาคายุกิก็รู้สึกว่ายูกิเอะเป็นผู้หญิงที่ยอดเยี่ยม เขาพบเธอครั้งแรกเมื่อคืนวันคริสต์มาสปีที่แล้ว เขามีแผนปาร์ตี้กับโทโมมิสองคนที่ร้านอาหารในเมือง แต่เธอถามว่าชวนลูกพี่ลูกน้องของเธอมาด้วยได้หรือไม่

“เธออายุน้อยกว่าฉันหนึ่งปี เราโตมาด้วยกันเหมือนฝาแฝดเลยละ ตอนไปบ้านพักตากอากาศหลังนั้นก็เล่นด้วยกันสองคนตลอด เมื่อก่อนฉันสัญญา与她ไว้ละว่า ถ้าใครมีแฟนก่อนจะพามาแนะนำารู้จักในคืนวันคริสต์มาส”

โทโมมิยิ้มด้วยรอยยิ้มน่ารักสดใสอย่างที่เป็นอยู่เสมอ

“ไม่ว่าอะไรหรอก แต่จู่ๆ ก็เรียกมาจะไม่เป็นไรหรอก”

“สบายมาก เธออยู่ตรงนั้นแล้วละ ฉันไปเรียกมาก่อนนะ”

โทโมมิขยิบตาให้แล้วลุกไป

และยูกิเอะก็ปรากฏตัวขึ้น เธอเป็นหญิงสาวผิวขาวราวหิมะสมชื่อ³ เธอใส่ชุดสีออกดำยิ่งทำให้ดูขาวขึ้นอีก เธอสูงเท่าๆ กับโทโมมิแต่ส่วนโค้งของรูปหน้าและรูปร่างต่างกัน และอาจเป็นเพราะสายเลือด เธอก็มีบรรยากาศของความน่ารักสดใสแบบเด็กสาวอยู่เช่นเดียวกับโทโมมิ แต่

³ ยูกิเอะ 雪絵 คำว่า 雪 (ยูกิ) แปลว่า หิมะ

ไม่ได้มีชีวิตชีวาอย่างโทโมมิ ดูจากกิจกรรมายาที่เรียบง่ายแล้วน่าจะนิสัยหัวอ่อน

ตัวยูกิเอนั้นไม่ได้เต้นบัลเลต์และเล่นดนตรีแต่ชอบดู ดังนั้นเมื่อทาคายุกิและโทโมมิมิมีโอกาสไปชมการแสดงก็ชวนเธอไปด้วยอยู่หลายครั้ง พอยูกิเอบอกว่า “แย่งจัง เหมือนฉันมากวนเลย” โทโมมิจึงตอบว่า “คืนนี้ไม่จำเป็นต้องอยู่กันแค่สองคนบ้างก็ได้”

ความสัมพันธ์เช่นนี้ทำให้ทาคายุกิได้ข้องเกี่ยวกับงานของคาซึมาสะ พ่อของยูกิเะ เขาให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการใช้ดีโคโนการสอนที่ทำขึ้นเอง แม้สุดท้ายแล้วจะไม่ได้ทำออกมาจริงๆ แต่ตอนไปประชุมยูกิเะก็เข้าประชุมด้วย

...แต่ไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าผู้ชายแบบนี้ด้วย

ทาคายุกิมองเสียวน้ำของคิโตะ แม้จะเป็นญาติห่างๆ แต่ก็น่าจะรู้จักกันมานานแล้ว เมื่อพิจารณาถึงความแตกต่างของอายุ ตอนทีคิโตะอยู่ในช่วงวัยยี่สิบ ยูกิเะก็น่าจะอยู่ประถมหรือมัธยมต้น ตอนนั้นเขาสงสัยว่าชายคนนี้จะพัฒนาความรู้สึกใครในตัวเธอมาโดยไม่คบหาคนอื่นเลยหรือเปล่านะ เรื่องแบบนั้นไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่เมื่อเห็นว่าเขาดูคลั่งคลั่งเธออย่างมากแล้วก็อาจเป็นไปได้ แคจินตนาการถึงสถานการณ์นั้นทาคายุกิก็รู้สึกคลื่นไส้ขึ้นมา

หลังมื้ออาหารพวกผู้ชายเริ่มดื่มกันที่ห้องนั่งเล่น ฮัตสึโกะและยูกิเะที่เก็บข้าวของเสร็จแล้วก็มาร่วมด้วย โนบุฮิโกะเริ่มเรียงหมากลูกใหม่โดยมีชิโมะจิ เรโกะ เป็นคู่เล่น ส่วนทาคายุกินั้นเล่นไพ่โป๊กเกอร์กับพวกยูกิเะและอาวาระ เคโกะ ตามคำชวนของโทชิอากิ ฮัตสึโกะคอยดูแลเรื่องเครื่องดื่มให้ทุกคน ทาคายุกิชอบมองอยู่ว่าคิโตะทำอะไร และเป็นอย่างที่คิดเมื่อเห็นคิโตะเอาเก้าอี้มานั่งข้างยูกิเะแล้วเริ่มแนะนำสิ่งต่างๆ ให้เธอ ยูกิเะดูอึดอัดอยู่บ้างแต่เธอก็ไม่บ่นอะไร เมื่อเห็นอย่างนั้นคิโตะก็ดูดีใจแล้วพาลำคำพูดอย่าง “ทีมยูกิเะกับคิโตะร่วมมือกัน” ออกมา

ทาคายูกิเคาไว้แล้วว่า อาจาระ เคโกะ เล่นโป๊กเกอร์เก่งมาก ไฟที่เธอจั่วได้ไม่ได้ดีขนาดนั้น แต่ความสมดุลระหว่างความละเอียดรอบคอบและความกล้าบ้าบิ่นของเธอยอดเยี่ยมทีเดียว เพียงไม่นานชิปเงินก็กองสูงเป็นภูเขาอยู่ตรงหน้าเธอ

“ต่อให้ไฟไม่ดีแต่ก็สู้อย่างไม่สะทกสะท้าน ไม่ใช่แค่เก่งกาจ แต่เธอมีพรสวรรค์ด้านการพนัน”

โทชิอากิที่เสียชิปเงินไปมากเอ่ยอย่างยอมแพ้

“จริงค่ะ อย่างฉันนี้ทำยังไงก็ออกทางสีหน้าตลอดเลย... ชี้ขาดจริงๆ”

ยูกิเอะพูดพลางคว้าไฟลง

“ฉันว่าอย่างคุณยูกิเอะไม่เรียกว่าชี้ขาดหรอกค่ะ”

เคโกะพูดทั้งๆ ที่ยังกุมไฟไว้ตรงหน้าอก “คุณเป็นคนกล้าที่สุดตัวเมื่อถึงเวลาคับขัน ฉันรู้”

“...อย่างนั้นหรือค่ะ”

ยูกิเอะมองมาที่ทาคายูกิและโทชิอากิด้วยสีหน้าเย็นอายเล็กน้อย

“อาจเป็นฉันนะ” โทชิอากิพึมพำออกมาเหมือนกัน “โทโมมิเป็นประเภทกระดึบกระเฉง ส่วนยูกิเอะจึงจะดูเรียบร้อย แต่โทโมมิอาจใจปลาทูกว่า เธอแต่เดินบัลเลต์จนไม่ทันโลกนะนะ”

“โทโมมิชี้ขาดของแท้เลยละ”

ฮัตสึโกะที่มาเติมเครื่องดื่มเหมือนจะฟังบทสนทนาแล้วตอบรับคำพูดของโทชิอากิ “ตอนเด็กๆ ไม่ชอบนอนที่มืด เวลาออกไปข้างนอกก็จับมือฉันแน่นไม่ยอมปล่อยเลย”

“เป็นเด็กหญิงหัวๆ ถึงรำเริงแบบนั้นไง แล้วก็ชอบเล่นรถไฟเหาะที่สวนสนุกมากด้วย”

“ใช่ๆ” ฮัตสึโกะบอกยิ้มตาหยี

“เพราะอย่างนั้นตอนขับรถครั้งแรกฉันถึงเป็นห่วงมาก กลัวจะขับ

เร็วเกินไปไหม... แล้วก็เป็นอย่างที่คิดกังวล...”

เหมือนเธอจะนึกถึงเรื่องอุบัติเหตุขึ้นมาแล้วชะงักไป

“นี่”

โนบุฮิโกะอาจกลัวว่าฮัตสึโกะจะพูดเรื่องการตายของลูกสาวขึ้นมา ทำให้บรรยากาศห่อหุ้มขึ้นมาอีกจึงส่งเสียงเตือน

“คะ เข้าใจแล้วคะ ขอโทษนะ”

ฮัตสึโกะปิดปากลงอย่างเจ็บปวดอีกครั้งแล้วทำท่าจะถอยไป แต่อางาวะ เคโอะ หยุดเธอไว้ก่อน

“ฉันคิดว่าโทมิมีข้อระวังมากอยู่แล้วคะ”

น้ำเสียงเฉียบขาดของเธอพอทำให้บรรยากาศหยุดชะงัก ไม่เพียงแต่คนที่เล่นเปียโนอยู่เท่านั้น แต่โนบุฮิโกะและคิโตะ โนบุโอะ ก็หันมองเธอเหมือนกัน

เธอเอ่ยต่อท่ามกลางความเงียบ

“ฉันคิดว่าเธอไม่มีทางขับรถเร็วเกินไปเด็ดขาด เพราะก่อนหน้านี้เคยเกิดอุบัติเหตุอย่างนั้นมาแล้ว เธอรู้แน่ว่ามันอันตรายและเจ็บขนาดไหน”

“แล้วไงล่ะ”

โทชิอากิก็มองไปบนโต๊ะแล้ว “ต่อให้ระวังแค่ไหน แต่ความจริงที่ว่าโทมิมีอุบัติเหตุก็ไม่เปลี่ยนแปลงไปอยู่ดี” เขาโผล่ออกมา “และความจริงที่สาเหตุการตายของเธอคืออุบัติเหตุด้วยเหมือนกัน”

“ก็บอกอยู่นี่ไง”

อางาวะ เคโอะ ส่งสายตาไปยังทุกคนแล้วเอ่ยด้วยเสียงที่ขมขื่น “ฉันคิดว่าอุบัติเหตุมันมันแปลกค่ะ มีเรื่องที่ไม่สามารถเข้าใจได้อยู่เต็มไปหมด”

คำพูดของเธอทำให้ทุกคนประหม่าจนแทบหยุดหายใจ ขณะเดียวกันทุกคนก็เหมือนจะลอบสังเกตสีหน้าของคนอื่นๆ ด้วย ทาคาญุกิก็เช่นกัน เห็นได้ชัดว่าทุกคนในที่นี้ไม่มีใครคิดว่าเธอจะพูดอะไรน่าตกตะลึงเช่นนี้ออกมา

แต่ไม่ช้าก็เร็วคงมีใครสักคนเปิดประเด็นเรื่องนี้อยู่ดี

“เธอสงสัยว่ามีความเป็นไปได้อะไรละ”

ทาคาซากิถามแทนทุกคน ตัวเขาเองก็สงสัยหลายอย่างเรื่องการตายของโทโมมิ เขาไม่คิดว่ามันจะเป็นแค่อุบัติเหตุธรรมดา

“ฉันคิดว่าโทโมมิถูกฆาตกรรมค่ะ”

ใบหน้าของเคโกะแข็งกร้าว เธอเอ่ยออกมารวดเร็ว ทำที่ห้าหวาญของเธอทำให้ทุกคนตกอยู่ในความสับสนชั่วขณะ

ความรู้สึกเหมือนในที่สุดคำคำนั้นก็หลุดออกมา คำที่ทุกคนกอดเก็บไว้ในใจแต่ไม่มีใครพูดมันออกมาจนถึงตอนนี้

“ถูกฆาตกรรม...หรอ”

คนที่ตอบสนองออกมาเป็นคนแรกคือโทชิอากิ “เธอมีหลักฐานยืนยันอะไรถึงเหตุชัดเจนแบบนั้น”

“หลายๆ เรื่องค่ะ”

เสียงของเคโกะมั่นใจเต็มที่

“ฉันไม่รู้แน่เหมือนกันว่าแรงจูงใจคืออะไร แต่ฉันมั่นใจว่าโทโมมิถูกใครสักคนฆ่าแน่นอนค่ะ”

“แต่” ยูกิเอะเอ่ยขึ้นเหมือนพยายามทำอะไรสักอย่างกับบรรยากาศหน้าห้องนี้ “แต่ตำรวจก็ตรวจสอบเรื่องอุบัติเหตุที่นั่นเยอะมากเลยนี่คะ แล้วสรุปคือมันเป็นแค่อุบัติเหตุเท่านั้นไม่ใช่หรอค่ะ”

“ฉันสงสัยว่าตำรวจตรวจสอบขนาดไหนกันเชียะ ฉันถามคนรู้จักมาแล้ว รู้ว่าพวกเขาทำงานกันหละหลวมขนาดไหน”

“แต่ฉันว่าเธอคิดมากเกินไปนะ”

โนบุฮิโกะที่หลีกเลี่ยงหัวข้อนี้มาตลอดอาจรู้สึกว่าคุณเรื่องนี้มาขนาดนี้แล้วก็ช่วยไม่ได้ จึงนั่งลงแล้วหันหน้ามาทางเธอ

“สำหรับพวกเราแล้วอุบัติเหตุมันเป็นเรื่องช็อกมากนะ เราสงสัยทุกอย่างเท่าที่เราจะสงสัยได้ มีอะไรในรถเสียรีเปล่า หรือว่ามีรถที่ขับ

การตายจากอุบัติเหตุของลูกสาวคนเล็ก โมริซากิ โทโมมิ
กลายเป็นความคับแค้นใจของครอบครัว

เมื่อคนที่เกี่ยวข้องกับคดีนี้ทุกคนมาอยู่รวมกันในบ้านพักตากอากาศ
ของตระกูลโมริซากิ การค้นหาความจริงเพื่อคลี่คลายคดีจะทำได้หรือไม่
หักมุม เสียดแทง สะเทือนใจ “ฆาตกรรมบ้านพักหน้าากามนุษย์”
ที่บางคนสวมอยู่ จะถูกกระชากออก ใครกันแน่ที่จะถูกเปิดโปง
อีกหนึ่งผลงานของ อิงาชิโนะ เคโงะ ในตระกูล “บ้าน” ที่ทุกคนประทับใจ

ฉบับภาษาไทยตีพิมพ์ครั้งแรกในชื่อ ปริศนาหน้าากามนุษย์

โดยสำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊คส์

กดอ่านก่อน

@booktime

SN 0083

9 786161 404635

www.booktime.co.th

260.-